

Slávka Koleničová

WELLNESS

poviedka

Poviedka bola napísaná pre **LITERÁRNY TÝŽDENNÍK**
uverejnená 9. marca, v dvojčísle 9 – 10 / 2016, na str. 10

„Evík, nerev už, aj tak na tom nič nezmeníš. Ver mi, viem o čom hovorím.“

Helin vecný tón ma ešte viac rozľútoval. „Toto som si nezaslúžila,“ smoklila som už aspoň do desiatej vreckovky. „Venovala som mu najkrajšie roky života, porodila dve deti...“

„A on si aj tak našiel inú,“ doložila pragmaticky. „To sa stáva, nie si prvá, ani posledná.“

„Iným možno,“ vzlykala som ďalej, „mne sa to stať nemalo. Prisahal mi lásku a úctu až do konca života... Verila som mu!“

Hela vykrivila ústa. „Opakujem, nie si prvá, ani posledná. Toto je taký všedný scenár, že ho už každý berie ako normálnu vec.“

„Pokiaľ to nezažije na vlastnej koži,“ znova som sa rozplakala.

Hela na chvíľku jednou rukou pustila volant. Zúčastnene mi pošúchala rameno. „Chápem, teraz si našťavaná a bolí ťa to. Ale bude lepšie, sľubujem.“

„Lepšie?“ vybuchla som. „Ako môže byť lepšie?! Dala som mu všetko a on to zahodil! Z ničoho nič! Úplne bez varovania! Čo mu pri mne chýbalo?!“

„Vážne ti to mám povedať?“ uškrnula sa.

Chvíľku som čušala. „Nemusíš,“ zavrtela som vzápätí hlavou. „Videla som ju. Je mladá, plná energie a život má pred sebou. Netrápia ju boľavé kríže, nemá kŕčové žily, nezaspáva večer pri telke, pod tričko nepotrebuje podprsenku. A na sex má určite chuť kedykoľvek...“

„Tak sa prestaň pýtať a týrať samu seba, keď to vieš.“

Povzdychla som si. „Vedieť je jedna vec a zmieriť sa s tým zasa druhá.“ Utrela som si ďalšie slzy, vyfúkala nos. „Veď ani on už nie je ten fešák, ktorého som si pred osemnástimi rokmi brala. A aj tak nemám potrebu vymeniť ho za mladší model.“

„Ale pomohlo by ti to,“ žmurkla na mňa povzbudivo. „Klin sa klinom vybíja.“

Zazrela som na ňu. „Daj mi s tým pokoj, chlapov mám teraz plné zuby!“

„Dva dni a dve noci vo wellness hoteli môžu všeličo zmeniť,“ zacerila sa vábivo.

„Možno u teba,“ odfrkla som. „Ja tam idem iba preto, aby som bola od neho momentálne čo najďalej, rozhodne nie loviť.“ Hlas sa mi zatriasol. „Dúfam, že za celý čas stretnem len dôchodcov a rodinky s deťmi. Lebo s mužmi som nadobro skončila.“

„Aha, pozri, cez víkend tu bude kongres očných lekárov!“

Helino nadšenie ku mne nepreniklo. Zo zadného sedadla auta som si vzala kabelku, ľahostajne som si ju prehodila cez plece. „A čo, potrebuješ nové okuliare?“

Zasmiala sa. Šťukla diaľkovým ovládačom, zámky auta tlmene cvakli. Vzápätí si natiahla chrbát. Pôvodne sme sa mali za volantom striedať, ibaže ja som mala v kuse slzy na krajíčku, tak nechcela riskovať a cestu do Tatier radšej odšoférovala sama. „Nie... Ale je to skvelá príležitosť zoznámiť sa s nejakým váženým pánom doktorom! Takého ešte v portfóliu nemám.“

„Heli, ty si nedáš pokoj,“ pokrútila som hlavou.

Pobavene vyprskla: „Veď ma poznáš...“

„No veď práve,“ vzdychla som si.

Helena, asi najväčší exot spomedzi mojich priateľiek, o sebe zvykla hovoriť, že je dvakrát šťastne rozvedená, bezdetná vdova. Prvý manžel jej umrel necelý rok po svadbe. Veľmi však za ním nesmútila. Rád si vypil a ona, mladá naivka, si myslela, že ho zmení. Keď vďaka alkoholu rozbil už minimálne polovicu z ich svadobných darov, vytriezvela. Uvažovala, že ho zo svojho života vyhodí, ale než to stihla, cestou z krčmy ho zrazilo auto. Potom sa vydala ešte dvakrát. Najskôr za najväčšieho držgroša na svete, ako ho pri rozvode nazvala, potom za hochštaplera, ktorý väčšinu ich krátkeho manželstva strávil v herni pri automatoch. Keď aj toho poslala kade ľahšie, usúdila, že tri svadby sú na jeden

život akurát dost'. Odvtedy mala len krátke známosti a ak hrozil trvalejší vzťah, okamžite z neho vycúvala. Bola spokojná vo svojom dvojizbovom bytíku, plnom kvetov, kníh, čokolády, s dvoma mačkami, jednou andulkou a s pravidelnými návštevami literárneho klubu v neďalekej knižnici. Bavila sa však rada. Nevynechala žiadnu príležitosť ísť do spoločnosti a aj preto bola ideálnou parťáčkou na liečbu môjho zlomeného srdca. Kým ostatní ma ľutovali, dokola sa vypytovali, ako je možné, že som si nič nevšimla a čo teraz budem robiť, ona mi povedala – Vitaj v klube! – a pozvala ma na víkendový wellness pobyt do Tatier.

„No tak, pohni zadkom,“ posúrila ma teraz, stojac pred vstupnými dverami. „Už sa neviem dočkať masáže a vírivky!“

V čižmičkách na vysokom podpätku som k nej drobčila tak rýchlo, ako som dokázala. Už som pochopila, prečo mi vynadala, keď som k nej pred naším panelákom nastupovala do auta. Ona, športovo oblečená a obutá, sa po odhrnutom parkovisku pohybovala rýchlo a s istotou, kým ja, zvyknutá na kostýmčeky a lodičky, som sa cestou k recepcii modlila, aby som sa niekde nepošmykla a nestrepala sa. Ved' si ma aj mladí rodičia s dvoma deťmi, ktorí sa akurát vrátili z lyžovačky, so začudovaním obzerali. Ale ja som sa sem predsa neprišla preháňať po svahoch! Od wellness pobytu očakávam, že prídem v piatok popoludní a do nedele rána z hotela nevytiahnem päty. Nechám sa rozmaznávať masérkou, kozmetičkou, kaderničkou, dobrým jedlom a profesionálnou obsluhou. Načo by mi teda boli snehule a vetrovka?

Vstupné formality sme absolvovali rýchlo a Hela s bohorovnou istotou požiadala recepcného, nech nám niekto prinesie z auta batožinu. I keď nosiča nikde vidieť nebolo a pochybovala som, že túto službu hotel vôbec poskytuje. Ale na pulte, spolu s kľúčom od auta, nechala aj dvadsať eur, takže nik, kto sa za ním nachádzal, ani slovom neprotestoval. Skôr naopak. Jedna zo slečien nás

s milým úsmevom odprevadila k výťahu, stlačila štvrté poschodie a zaželala nám príjemný pobyt.

Keď sme vystupovali z kabíny, všimla som si, aké je tu hore ticho. Spokojne som sa pousmiala. Ruch z prízemia sem neprenikol a hostí v hoteli zjavne veľa nebolo. Mimosezónne obdobie sľubovalo pokoj a pohodu, ktorú som tak veľmi potrebovala.

Hela sa priam hnala vpred a s očami upretými na jednotlivé dvere, hľadala našu izbu. „Musím si niečo hrknúť,“ vyhlásila, „súrne!“

Vedela som, že až tak slintá za becherovkou. Bol to jej zvyčajný rituál, po každej dlhšej ceste. Na dopravnom prostriedku nezáležalo. Nepochybovala som, že keď objednávala tento hotel, uistila sa, či je v izbe minibar a ak v ňom nenájde to, čo hľadá, jej prvá cesta povedie do kaviarne. „Vydrž,“ odvetila som, duchom neprítomná. „O chvíľu si cucneš.“

Nevšímala som si, kadiaľ ideme. Nechala som sa ňou viesť a popri tom som premýšľala o ďalšom programe. Dať si niečo ľahké na jedlo a potom oddych? Alebo sa rovno vrhnúť do úžasného sveta wellness, ako lákal informačný letáčik na recepcii? Zarezervovať si termín u kozmetičky? Absolvovať masáž, lávové kamene a anticelulitídny zábal?

„Mne to nejde,“ vrátil ma do reality Helin namrzený hlas. „Dali mi nesprávny kľúč, či čo.“

Vytiahla som z kabelky vlastnú kartičku. Bez slova som ju priložila k zámke, svetielka však ostali červené. V ďalšom okamihu sa dvere predomnou otvorili. Stál v nich dobre stavaný muž, tak medzi tridsiatkou a štyridsiatkou, s uterákom okolo bedier. Inak na sebe nemal vôbec nič.

„Želáte si, dámy?“ opýtal sa, s jemným prekvapením v hlase.

Hneď mi došlo, čo sme s Helou vyviedli. „Ty koza,“ zasipela som na ňu, „nemáš nesprávny kľúč. Našla si nesprávne dvere!“

„Ježišu kryste,“ vydýchla. Očervenela ako paprika, zmätene pozrela na číslo vo svojej dlani, potom skontrolovala to pred sebou. Vzápätí nahodila široký, odzbrojujúci úsmev. „Vy ste štyristojedenástka,“ oznámila mu, akoby o tom nevedel. „My máme štyristosedemnášť. Ako som to mohla poplietť?“

„Asi fakt potrebuješ nové okuliare,“ precedila som na pol úst. Na muža, ktorý ani brvou nemihol, že je takmer nahý a zhovára sa dvoma úplne cudzími ženami, som vystrúhala pokorný výraz. „Prepáčte,“ doložila som ešte. Nato som Helu postrčila ďalej, pohla sa len veľmi neochotne.

Rýchlo som našla správnu izbu. Priateľku som musela dnu doslova vtisnúť, stále sa obzerala, ten muž zrejme ešte stál vo dverách, alebo v to aspoň dúfala. „Heli, preboha, nerob nám hanbu,“ napomenula som ju. Pre istotu som za sebou zacapila dvere, premkla ma obava, že sa vyberie späť, aby sa s ním zoznámila. „Správaš sa ako publiška, čo stretla svoj idol!“

„Idol?“ vydýchla. Omámene si sadla na skrinku na odkladanie topánok. „Veď je to prevtelený Adonis!“ Podvihla ku mne hlavu, oči jej svietili. „Videla si jeho telo? A ktovie, čo skrýval pod tým uterákom...“

Zastala som na prahu izby. „Myslím, že jeho manželka odpoveď pozná.“

„Si hnusná,“ zaprotestovala okamžite.

Prezrela som si miestnosť. Bola pekná a účelovo zariadená. Dve postele, dva nočné stolíky, oproti nim skrinka s televízorom, toaletný stolík s kreslom, malá chladnička a – ako inak – minibar. Na boku veľké okno so záclonou, s hustým závesom po stranách, balkón tam nebol. Ale uprostred zimy mi chýbať nebude.

Prikročila som k minibaru a našla to, po čom Hela tak prahla. „Na,“ priniesla som jej malú, zelenú fľaštičku. „Daj si a prestaň blbnúť.“

Natiahla ku mne ruku. Vtedy sa ozvalo jemné zaklopanie a ona sa okamžite vzpriamila. Skočila k dverám, prudko ich roztvorila, vzápätí však zvädla. Akýsi mladík s akné na tvári priniesol naše kufre. „Vďaka,“ zamrmlala. Otrávene ich postavila do maličkovej predsiene a na mňa, dusiacu sa za jej chrbtom smiechom,

hodila veľmi škaredý pohľad. „Ale ja ho dostanem,“ štekla priam výhražne. Očami skĺzla k mojej dlani, becherovku mi z nej rázne vychmatla. „A potom mi budeš závidieť, to si píš!“

„Vidíš, to čo ja?“ Hela do mňa štuchla, rozžiarená ako vianočný stromček. „Mala som pravdu! Kde inde by šiel v tom uteráku?“

„Osprchovať sa, napríklad?“

„Nerýp!“ odvrkla. „A dívaj sa, kam pôjde, ja nám zatiaľ vyzdvihnem plachty.“

Sledovala som ho len neochotne. „Do bazéna,“ oznámila som jej o pár sekúnd. „Plaveckého.“

Nervózne mi vopchala do ruky kus bielej látky. Panej za výdajným pultíkom wellness centra poďakovala len mimochodom a ponáhľala sa dnu. Za presklenými dverami však nečakane spomalila.

Tvárila som sa, že neviem, o čo jej ide. „Kde začneme?“ predišla som ju. „Sauna, vírivka, soľná jaskyňa...“

Uvedomila som si, že sa zhováram sama so sebou a obzrela som sa. Hela stála obďaleč. Pridržiavala sa opierky plastového ležadla určeného na oddych, čosi robila so svojou plážovou šľapkou, o chvíľu sa však obula a začala si zasa pretriasť vlasy, akože si ich chce čo najlepšie zopnúť do drdola. „Mňa z nej porazí,“ zavzdychala som polohlasne.

Konečne dosiahla cieľ. *Adonis* si ju všimol. Čo zas nebol až taký problém, okrem neho, nás dvoch, plavčíka a rodinky v detskom bazéniku sa tu nik ďalší nenachádzal. Keď sa pousmial, zatvárila sa, že aká náhoda a kývla mu hlavou na pozdrav. Nato sa poponáhľala ku mne, chytila ma pod pazuchu a zvodne krútiac bokmi, ťahala ma popri bazéne ďalej, k saunám.

Po pár krokoch sa ku mne nahla. „Uvidíš, príde za nami,“ prevravela tlmene. „Potom dávaj dobrý pozor a uč sa.“

Otrávene som si odfúkla. „A čo kongres očných lekárov?“

„Ten bude až zajtra,“ zachichotala sa. „Ale my si chceme užiť aj dnes, však?“

Opravila som ju. „Nie, ty si chceš užiť.“

„Netáraj,“ veľavravne sa vyškerila.

„Dopekla, ako je toto možné?“ Hela si mrzuto utrela spotenú tvár, s takýmto výsledkom nerátala. Bola presvedčená, že *Adonis* okamžite vylezie z bazéna a poženie sa za nami. Preto nezamierila do sauny, ale k vyhrievaným kameninovým ležadlám, aby mohla ostať v plavkách. Tam si bez mihnutia oka vybrala to oproti preskleným dverám. Prikryla ho plachtou, nenútene sa naň natiahla ako nejaká modelka a čakala. Prešlo však odporúčaných dvadsať minút a nik sa nezjavil. Už nám bolo vo vnútri poriadne teplo, dohromady sme vypotili aspoň hektoliter tekutín, kosti sme mali prehriate až do špiku. Napokon sme sa zdvihli a vyšli sme von.

„Určite sme tu momentálne najkrajšie kočky!“ rozčuľovala sa. „Čo je slepý?“

Hodila som rukou a zamierila k sprchám. „Kašli na to, Heli. Existujú aj verní muži, nie iba takí hajzli, ako ten môj. Opláchneme sa, v bare si dáme nejakú vitamínovú bombu a oddýchneme si. Tam, pri tej fontánke to vyzerá byť príjemné...“

„Je tu!“ zapišťala odrazu pridusene. Zároveň ma schmatla za zápästie a zadržala. „Sedí vo vírivke, ale nepozerať sa tam!“

Predstierala som, že si obzerám priestor plný zaujímavých zákutí. „A čo chceš teraz robiť?“ šepľala som. „Do vírivky ma nedostaneš, už som dosť uvarená.“

„Počkaj...“ Pár sekúnd brázdila očami okolie. „Aha, aj tu je nejaká sprcha, alebo čo.“ A svižne sa pobrala vľavo, do chodbičky, akoby vytesanej do skalného brala.

Dívala som sa za ňou a zbadala som nápis ĽADOVÝ VODOPÁD. Ona zjavne nie. „Heli, stoj!“ skríkla som na ňu, došlo mi, čo sa asi bude diať. Bolo však

neskoro. Ešte sa ku mne stihla obzrieť, keď sa na ňu zhora vyrútil prúd vody a ona zajačala, až mi šlo potrhať ušné bubienky.

V ďalšej chvíli ma chytil záchvat smiechu. Priateľka vyzerala nesmierne komicky – stuhla na mieste ako odliata z betónu, mokré vlasy jej viseli cez tvár, lapala po dychu, vydesene vypliešťa oči. Ak si ju teraz nevšimol, tak už nikdy, preletelo mi hlavou. Možno nakoniec predsa len dosiahne, čo chcela...

Helu prvotný šok prešiel a nahnevane sa pohla ku mne. Nedokázala som urobiť ani krok. Len som sa smiala a smiala a nevedela som prestať. Už ma bolelo brucho, slzy mi tiekli prúdom, utierala som si ich rukávom županu, hoci podvedome som cítila, že Hela mi to spočíta. Aspoň som sa posadila na najbližšie ležadlo a otočila sa jej chrbtom. K vírivke. Následne ma smiech opustil. V jednej jedinej sekunde, ako keď niekto ovládačom vypne zvuk televízora. *Adonis* si stále hovel v bublinkách, o nás dve ani nezavadol pohľadom a šťastne sa usmieval na mladého muža, ktorý k nemu práve prichádzal.

Vyskočila som na rovné nohy. Zvrtla som hlavu, oči sa mi stretli s Helinými a prečítala som si v nich znechutenie. Obe sme pochopili, že ani jedna z nás uňho nemá šancu.

„Nebud' smutná,“ štuchla som do nej a zamierila som ku skutočným sprchám. „S týmto ti to síce nevyšlo, ale zajtra si to určite vynahradíš. Začína predsa kongres očných lekárov...“

© 2016 Slávka Koleničová
voľne šriteľné na nekomerčné účely